

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 16.504 van 26 september 2008
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
2. X
Gekozen woonplaats : X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Joegoslavische nationaliteit te zijn, op 20 mei 2008 hebben ingediend tegen de beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 april 2008.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 18 juni 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 augustus 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. SCHOUTEN, die loco advocaat. P. VANCRAEYNEST verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De rechtspleging

1.1. Verzoeker legt ter zitting een repliekmemorie neer.

1.2. Buiten het geval waarin een replieknota krachtens artikel 39/76 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) door de verzoekende partij kan worden ingediend als repliek op het schriftelijk verslag van de verwerende partij inzake haar onderzoek van de nieuw aangebrachte gegevens en elementen, hetgeen in casu niet het geval is, voorziet noch de voormelde wet, noch het Koninklijk Besluit van 21 december 2006 houdende rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in de mogelijkheid om, na kennisname van de nota van de verwerende partij, hierop schriftelijk te repliceren. Derhalve wordt de repliekmemorie uit de debatten geweerd.

1.3. De stukken die door verzoeker ter zitting worden neergelegd zullen verder in dit arrest worden beoordeeld.

2. De bestreden beslissingen

2.1. De bestreden beslissing ten aanzien van eerste verzoeker luidt als volgt :

“U werd opgeroepen om de elementen van uw asielaanvraag mondeling uiteen te komen zetten op het Commissariaat-generaal. Er werd een gehoor voorzien op 30 oktober 2007. Om medische redenen kon u echter geen gevolg geven aan de oproeping voor gehoor.

A. Feitenrelaas

U bent een Roma-zigeuner uit Trstenik (Servië). Op 12 maart 2003 vroeg u samen met uw echtgenote (M.) Fekrija een eerste keer asiel aan in België. Op 16 april 2003 werd door de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing van weigering van verblijf genomen, die op 23 juni 2003 werd bevestigd door het Commissariaat-generaal. Op 25 september 2005 werd uw beroep tot nietigverklaring voor de Raad van State bij arrest verworpen. U beweerde toen gedeserteerd te zijn uit het Joegoslavische leger. Rond 27 februari 2003 werd u door de politie mishandeld omdat u gezocht werd in verband met de desertie van 1988. Op 7 december 2006 diende u samen met uw vrouw een tweede asielaanvraag in. U zou voor uw komst naar België in maart 2003 in Duitsland gewoond hebben. U zou dan voor een korte periode teruggekeerd zijn naar Servië waar u door de politie werd gezocht. Uiteindelijk verliet u Servië voor de tweede keer, richting België waar u op 12 maart 2003 asiel vroeg. Sinds uw eerste asielaanvraag zou u niet teruggekeerd zijn naar Servië. U bent in het bezit van een geboorteakte. In het kader van uw tweede asielaanvraag legde u uw Duitse SIS-kaart neer en meerdere Belgische medische attesten waaruit blijkt dat u en uw vrouw gezondheidsproblemen hebben. Naar aanleiding van de oproepingen om gehoord te worden werden meerdere medische attesten volgens welke u niet in staat bent gehoord te worden overgemaakt aan het Commissariaat-generaal.

B. Motivering

Gelet op de elementen aanwezig in uw administratief dossier en uit uw verklaringen afgelegd op de Dienst Vreemdelingenzaken op 9 januari 2007 en gelet op de verklaringen afgelegd door uw echtgenote (M.) Fekrija, dient te worden vastgesteld dat u uw tweede asielaanvraag baseert op dezelfde motieven als die aangehaald door uw echtgenote. In het kader van haar asielaanvraag heb ik een weigeringsbeslissing genomen. Bijgevolg kan ook wat u betreft niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u neergelegde documenten zijn niet van aard bovenstaande vaststellingen te wijzigen daar uw identiteit en verblijf in Duitsland op zich niet betwist worden. Wat betreft de gezondheidsproblemen van u en uw vrouw, gestaafd door meerdere doktersattesten, dient vastgesteld te worden dat medische problemen op zich geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 inzake subsidiaire bescherming. U dient voor een beoordeling van medische problemen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2.2. De bestreden beslissing ten aanzien van tweede verzoekster luidt als volgt :

“U werd op 30 oktober 2007 en 8 april 2008 gehoord op het Commissariaat-generaal, respectievelijk van 9u08 tot 12u35 en van 9u06 tot 11u25, bijgestaan door een Roma tolk. Uw advocaat, mr. Filleul, loco mr. Vancraeynest, was gedurende het eerste gehoor aanwezig. Mr. Leclere, loco mr. Vancraeynest, was gedurende het tweede gehoor aanwezig.

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Roma-zigeunerin, geboren in Djunis (Krusevac, Servië). Op 12 maart 2003 vroeg u samen met uw echtgenoot, (M.) Zoran, een eerste keer asiel aan in België. Op 16 april 2003 werd door de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing van weigering van verblijf genomen, die op 23 juni 2003 werd bevestigd door het Commissariaat-generaal. Uw beroep tot nietigverklaring bij

de Raad van State werd op 27 september 2005 bij arrest verworpen. U beweerde toen op 3 maart 2003 in Servië door enkele politie-agenten mishandeld te zijn. Verder kende uw man met de politie problemen omdat hij als deserteur werd beschouwd. Op 7 december 2006 diende u samen met uw man een tweede asielaanvraag in. U heeft België sinds uw eerste asielaanvraag niet verlaten. U stelde kort na uw geboorte naar Stimlje (gemeente Lipjan, Kosovo) verhuisd te zijn, waar u tot uw dertiende verjaardag woonde alvorens u trouwde en naar Servië verhuisde. U verbleef voornamelijk in Trstenik, waar u ingeschreven was. Op de markt werden uw goederen geregeld in beslag genomen omdat u geen vergunning had en soms werd daarbij geweld gebruikt. Er werd u verweten van Kosovo afkomstig te zijn. U heeft dit één keer gemeld aan het hoofd van de lokale politie in Trstenik. Hij beledigde u en zei u naar Kosovo terug te keren. In de zomer van 1989 werd uw man voor oefeningen opgeroepen door het leger. Na enkele dagen deserteerde hij echter. Kort daarop werd hij door de politie gevat en zeven maanden later werd hij voor de rechtbank gebracht. Nog voor dat er een vonnis werd geveld ontsnapte uw man uit de rechtbank. In 1990 trok u naar Duitsland. Uw man volgde u enige tijd later. Op 3 januari 1990 diende u er een asielaanvraag in, welke op 27 februari 1992 werd geweigerd. De asielaanvraag van uw man dd. 30 januari 1990 werd eveneens geweigerd. U kreeg in Duitsland een verblijfsvergunning die op 11 maart 2003 afliep. Uw man kreeg er eveneens een verblijfsvergunning die op 5 maart 2003 afliep. Omdat uw verblijfsvergunning niet verlengd werd keerden u en uw man een tweetal weken voor het verstrijken ervan terug naar Osomnica bij Trstenik. De ochtend na uw aankomst in Osomnica kreeg u het bezoek van de politie die uw man zocht omdat hij een deserteur was. U werd mishandeld. Uw man was op dat ogenblik op de markt, waar hij eveneens omwille van zijn desertie werd geslagen door de politie. Uw man ging meteen naar uw zus in Nis en u werd verwittigd over het voorval. Diezelfde dag vervoegde u uw man in Nis vanwaar u meteen vertrok naar België. Uit schrik gelijkaardige problemen te kennen in Servië in de toekomst en omdat uw man ziek is, vroeg u op 7 december 2006 voor een tweede keer asiel aan. U bent in het bezit van uw geboorteakte en die van uw echtgenoot. In het kader van uw tweede asielaanvraag legde u volgende documenten voor: uw Duitse SIS-kaart, een Duits attest van sociale verzekeringen, meerdere medische attesten waaruit blijkt dat u en uw man in België omwille van gezondheidsproblemen behandeld worden en dat u geheugenproblemen heeft, de Belgische identiteitsbewijzen van uw broers Saip en Rasim (T.) en van uw schoondochter (T.) Ruzica, een briefje van uw schoondochter dat zij u uw geboorteakte heeft gegeven en twee Servische bankbiljetten.

B. Motivering

Na onderzoek van alle door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratieve dossier, stel ik vast dat ik u noch de status van vluchteling noch het subsidair beschermingsstatuut kan toekennen. Er dient immers te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat het Commissariaat-generaal in het kader van uw eerste asielaanvraag een weigeringsbeslissing heeft genomen omdat u door het verzwijgen van uw jarenlang verblijf, uw asielaanvraag en uw verblijfsvergunning in Duitsland de Belgische autoriteiten op intentionele wijze trachtte te misleiden. Bij uw tweede asielaanvraag stelde u dit verblijf verzwegen te hebben uit schrik terug gestuurd te worden.

U beweerde dat zowel uw echtgenoot als uzelf de dag na jullie terugkeer uit Duitsland werden lastig gevallen door de plaatselijke politie omwille van de desertie van uw echtgenoot in 1988. In dit verband dient er echter op gewezen te worden dat de voormalige Federale Republiek Joegoslavië reeds in 1996 een eerste amnestiewet aannam voor feiten van dienstweigeren en desertie begaan tot december 1995. Deze wet werd in maart 2001 gevolgd door een nieuwe amnestiewet die amnestie verleende aan personen die misdrijven tegen de strijdkrachten hadden begaan tot 7 oktober 2000. In 2002 werd deze wet dan nog eens uitgebreid door een amnestiewet die werd aangenomen nav de crisis in Zuid-Servië. Uit de informatie van het Commissariaat-generaal (waarvan een kopie in bijlage in het administratief dossier gevoegd werd) blijkt bovendien dat al deze wetten daadwerkelijk ten uitvoer werden gelegd. Ondertussen heeft Servië ook werk gemaakt van de mogelijkheid voor gewetensbezwaarden om een alternatieve dienstplicht te kiezen. In het licht van deze informatie kan er dan ook geen geloof gehecht worden aan uw bewering dat de Servische autoriteiten in 2003 de dag na uw terugkeer uit Duitsland uw man probeerden op te pakken (CGVS eerste aanvraag, man p. 10) voor zijn desertie in 1988 en u daarom hardhandig aanpakten (CGVS tweede aanvraag II, p. 6). U stelde dat hij in 2003 gezocht zou worden omdat er in 1995 nog een convocatie voor hem zou zijn toegekomen (CGVS eerste aanvraag, p. 7). Voor het niet ingaan op een oproeping in 1995 zijn echter de twee eerste amnestiewetten van de Federale Republiek Joegoslavië van toepassing. Uit niets blijkt dat uw man zich niet op deze wetten zou kunnen beroepen. U stelde enkel dat dergelijke wet niet kan in het leger en dat documenten betreffende

de toepassing van een amnestiewet vals zouden zijn (CGVS tweede aanvraag dd. 8.4.2008, p.10-11). Dit is echter tegenstrijdig met de reeds aangehaalde informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt. Hieruit blijkt dat meer dan 20.000 mensen amnestie kregen.

De door u neergelegde identiteitsbewijzen zijn niet van aard bovenstaande vaststellingen te wijzigen daar uw identiteit en verblijf in Duitsland op zich niet in twijfel worden getrokken. Het briefje van uw schoondochter waarin zij verklaart uw geboorteakte aan u gegeven te hebben doet niet terzake, aangezien u deze geboorteakte niet overmaakte aan het Commissariaat-generaal. De door u neergelegde geboorteakte zou u van uw smokkelaar gekregen te hebben (CGVS tweede aanvraag I, p. 5). De Servische bankbiljetten zijn niet relevant voor de beoordeling van uw vrees. U legde eveneens enkele psychologische rapporten neer van de psycholoog waardoor u gevolgd wordt. U hebt geheugenproblemen en meerdere somatische klachten. Een attest van een therapeut die een persoon behandelt voor problemen met zijn/haar geestelijke gezondheid bevat een weergave van een bepaald ziektebeeld dat hij onderkent en de mogelijke (meestal door de patiënt zelf aangehaalde) oorzaak ervan. Een dergelijk attest geeft echter geen uitsluitsel over de ware oorzaak van het vastgestelde ziektebeeld.

Wat de gezondheidsproblemen van u en uw man betreft, gestaafd door meerdere doktersattesten, dient vastgesteld te worden dat medische problemen op zich geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 inzake subsidiaire bescherming. U dient voor een beoordeling van medische problemen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980.

Het feit dat uw familie Belgische identiteitsbewijzen heeft doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen aangezien zij onder andere omstandigheden hun land hebben verlaten. In het kader van de asielaanvraag van uw man, (M.) Zoran, werd eveneens een weigeringsbeslissing genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

3.1.1. In een eerste middel beroepen verzoekers zich op de schending van “het principe van behoorlijk bestuur”. Zij betogen dat tweede verzoekster, de enige die verhoord werd, geen enkele keer in tegenspraak is geweest met haar verklaringen, zowel tijdens de twee verhoren van haar tweede asielaanvraag als tussen haar eerste en haar tweede asielaanvraag of tussen haar twee verhoren en het verhoor van haar echtgenoot. Dit wijst er volgens verzoekers op dat haar verklaringen sterk geloofwaardig zijn. Dit element diende door de tegenpartij in aanmerking genomen te worden op gevaar af van “het principe van behoorlijk bestuur” te miskennen.

3.1.2. In een tweede middel roepen verzoekers een “gebrek aan een stellig passende motivatie” in, met betrekking tot de problemen die zij in 2003 in Servië hebben gehad en met betrekking tot de door hen neergelegde medische documenten.

3.1.2.1. Aangaande de problemen die verzoekers in 2003 in Servië hebben gehad en het feit dat de verwerende partij geen geloof hecht aan verzoekers vervolging en mishandeling, doen verzoekers gelden dat uit de documentatie van het Commissariaat-generaal betreffende de amnestiewetten blijkt dat de wet van 1996 en de amendementen van 1998 inderdaad de feiten van dienstweigering en desertie dekt, doch enkel voor feiten die tussen 1 januari 1991 en 22 december 1995 begaan werden. De feiten die door de Servische staat aan verzoeker verweten worden begonnen echter in 1988, zodat hij niet onder de toepassing van de wet valt. Het is dan ook niet verwonderlijk dat zij tijdens hun terugkeer in Servië in 2003 nog vervolgd en mishandeld werden, aldus verzoekers. Voorts stellen zij dat de door hen toegevoegde documentatie aantoont dat de vermelde amnestiewetten niet behoorlijk toegepast zijn, in tegenstelling tot hetgeen de verwerende partij heeft doen gelden. Zo zijn er volgens deze documenten ‘(dozijnen) gevallen van kwellingen en gevangenhoudingen van dienstweigeraars en deserteurs’ en blijkt dat waar rechters en het Ministerie van Justitie beweren dat de wet toegepast wordt, dit niet vaststaat omdat ook het tegenovergestelde wordt gehoord.

Verzoekers herinneren er vervolgens aan dat het overlopen destijds met de doodstraf met onmiddellijke uitvoering kon bestraft worden en stellen nog dat uit een internetrapport waarnaar zij verwijzen blijkt dat bijvoorbeeld in Bosnië-Herzegovina waar ook amnestiewetten werden aangenomen personen die onder de toepassing van deze wetten vallen “met nieuwe misdaden belast werden, slechts om hen in detentie te behouden”. Derhalve kunnen de vervolgingen waarvan verzoekers in 2003 het mikpunt waren redelijkerwijze niet betwijfeld worden en zijn de argumenten van de verwerende partij niet relevant.

3.1.2.2. Aangaande de medische documenten stellen verzoekers dat deze door de verwerende partij niet zijn weerhouden om reden dat de medische problemen ‘niet onder de criteria vallen die onder de Overeenkomst van Geneve en het artikel 14/8 van de wet van 15 december 1980 weerhouden worden’ om hen de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire bescherming toe te kennen.

Verzoekers betogen hierop dat het neerleggen van deze documenten echter niet tot doel had een “medische regularisatie” te bekomen, maar bedoeld was om de gewelddaden met dewelke zij in hun land van herkomst geconfronteerd werden aan te tonen. Uit deze documenten blijkt immers dat verzoekster het slachtoffer geweest is van ernstige gewelddaden, waarvan zij ‘nawerkingen’ aan het oor overhoudt. Het idee ooit naar haar land terug te keren en er opnieuw dezelfde vervolgingen te ondergaan traumatiseert en verontrust haar. Bovendien wordt zij regelmatig door haar psycholoog gevolgd, ‘dewelke verklaart dat de verzoekster, wegens de psychologische storingen waaraan zij lijdt, geen logische praat kan houden’. Het betreffen, volgens verzoekers, dan ook uiterst belangrijke documenten die hun angsten staven en die het waard waren om door de verwerende partij onderzocht te worden. Vervolgens verwijzen verzoekers naar rechtspraak van de Raad van State waarin werd geoordeeld dat de aard van de door de aanvrager geleden vervolgingen het toekennen van de vluchtelingenstatus kan rechtvaardigen, zelfs indien de situatie veranderd is. In ieder geval, zo stellen verzoekers, zijn zij het niet eens met de verwerende partij waar deze stelt dat de medische getuigschriften slechts de symptomen en de door hen zelf verleende uitleg weergeven, want ‘dat een dergelijke thesis geloofwaardig maken erop neer zou komen de oprechtheid en de bevoegdheid van de geneesheren in sprake te brengen’, terwijl de verwerende partij niet bevoegd is om te bepalen of de in de medische getuigschriften aangehaalde redenen al dan niet waarachtig zijn en dat indien zij deze wenste tegen te spreken, zij de verzoekers aan de door haar eigen geneesheer uitgevoerde onderzoeken moest onderwerpen, hetgeen ook het standpunt is van de Raad van State.

3.2.1. De Raad is van oordeel dat het eerste en het tweede middel samen moeten worden onderzocht.

3.2.2. Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoekers niet aanvoeren welk principe van behoorlijk bestuur zou zijn geschonden, terwijl de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat -beginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (R.v.St., nr. 168.403, 2 maart 2007; R.v.St., nr. 166.392, 8 januari 2007; R.v.St., nr. 165.291, 29 november 2006), hetgeen in casu niet het geval is, zodat het middel in zoverre niet ontvankelijk is.

Voor wat betreft de door verzoekers aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, dient erop gewezen dat deze vereiste van deugdelijke motieven, inhoudt dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

3.2.2.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven

en hij moet de waarheid vertellen (R.v.St., nr. 163.124, 4 oktober 2006; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen daarvoor niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204).

3.2.2.2. Aangaande verzoekers' argument dat de verwerende partij het element van de afwezigheid van tegenstrijdige verklaringen niet in aanmerking genomen heeft, waar dit er volgens hen op wijst dat verzoeksters verklaringen sterk geloofwaardig zijn, stelt de Raad vast dat uit hetgeen hiervoor reeds werd gesteld de afgelegde verklaringen niet strijdig mogen zijn met algemeen bekende feiten en dat de thans in de bestreden beslissing opgenomen elementen draagkrachtig zijn – zoals verder zal blijken –, omdat ze genoeglijk aantonen dat verzoeksters verklaringen met betrekking tot de problemen die zij en haar echtgenoot in 2003 in Servië ondervonden zouden hebben niet geloofwaardig zijn. Dit klemt des te meer nu vaststaat dat verzoekers in het kader van hun eerste asielaanvraag op intentionele wijze hebben getracht de Belgische asielinstanties te misleiden door een jarenlang verblijf, een asielaanvraag en een verblijfsvergunning in een derde land te verzwijgen, terwijl van asielzoekers die beweren te vrezen voor hun leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vragen, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van hun asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengen, en dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk en reeds van bij het eerste interview, daar op hen de verplichting rust om hun volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (R.v.St., nr. 150.135, 13 oktober 2005), zodat de vaststellingen omtrent hun verblijfssituatie in Duitsland afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van verzoekers. In die optiek klemt het des te meer dat verzoekers geen bewijskrachtige gegevens aanbrengen die hun feitenrelaas en hun terugkeer naar Osomnica vanuit Duitsland zouden kunnen aantonen.

3.2.2.3. Met betrekking tot de moeilijkheden die verzoekers in 2003 te beurt zijn gevallen in Servië, verwijzen zij vooreerst naar het door hen bijgevoegde stuk 6 waaruit blijkt dat de amnestiewet van 1996 slechts van toepassing is op feiten die tussen 1 januari 1991 en 22 december 1995 begaan werden, waar de feiten die door de Servische staat aan verzoeker verweten worden reeds in 1988 begonnen zijn, zodat hij niet onder de toepassing van deze wet valt.

De Raad stelt echter samen met de verwerende partij vast dat het stuk 6 waarop verzoekers zich steunen betrekking heeft op de amnestiewetgeving in de '*Republika Srpska*', één van de twee deelentiteiten van Bosnië-Herzegovina, terwijl verzoekers afkomstig zijn uit de Republiek Servië, een soevereine republiek die onderscheiden moet worden van de voornoemde entiteit in het buurland Bosnië-Herzegovina. Verzoekers tonen derhalve niet aan dat de regeling die aan bod komt in het door hen voorgelegde document ook de amnestieregelingen betreft waarvan sprake in de bestreden beslissing. Aldus mist verzoekers' argument feitelijke grondslag.

Verzoekers leggen ter zitting nog twee stukken neer, waarmee zij wensen aan te tonen dat de redenering van de verwerende partij niet opgaat.

Het eerste stuk dateert van 2001 en is een persoonlijke getuigenis van een politikologe die werkt en woont in Montenegro sinds november 2000 en waarin wordt gesteld dat de amnestiewet van 2001 betrekking had op feiten tussen 27 april 1992 en 7 oktober 2000. De Raad stelt vast dat deze informatie niet in strijd is met de stukken bijgevoegd door de verwerende partij. Immers, blijkens de vertaling van de officiële mededeling van de Federatieve Republiek Joegoslavië aangaande de Amnestiewet van 2001 zijn er twee soorten van doelgroepen. Voor de ene doelgroep wordt uitdrukkelijk niet voorzien in een begindatum

aangaande de feiten en wordt enkel de einddatum vermeld. Deze groep betreft onder meer de personen die zich hebben onttrokken aan de dienstplicht. Een tweede groep betreft de personen die in de periode van 27 april 1992 tot 7 oktober 2000 andere, in het artikel opgesomde misdrijven hebben begaan. De datum van 27 april 1992 heeft dus geen betrekking op de toestand van eerste verzoeker, die zijn vervolgingsvrees baseert op zijn desertie begin eind jaren '80. Ook de eerste amnestiewet van 22 juni 1996 maakt enkel melding van een einddatum voor wat betreft de gepleegde feiten. Verzoekers maken derhalve niet aannemelijk dat deze reglementeringen niet op eerste verzoeker van toepassing zouden zijn.

Waar zij verder stellen dat uit de door hen bijgevoegde documenten blijkt dat de vermelde amnestiewetten niet behoorlijk toegepast zijn, in tegenstelling tot hetgeen de verwerende partij te verstaan zou geven, kunnen zij evenmin worden bijgetreden om de volgende redenen : verzoekers verklaarden hun land van herkomst te hebben verlaten in 1990 nadat eerste verzoeker eind jaren tachtig moeilijkheden zou hebben gekregen ingevolge zijn desertie, dat zij tot begin 2003 in Duitsland hebben verbleven en, na hun terugkeer naar Servië, opnieuw problemen zouden hebben gekend met de Servische politie omwille van de eerdere desertie. De in het kader van het onderhavig beroep bijgebrachte teksten, zowel deze gevoegd bij het verzoekschrift als het tweede stuk dat ter zitting werd neergelegd, dateren van 1998, 1999 en 2001, zodat ze om die reden alleen al niet van aard kunnen zijn om de informatie die werd bijgebracht door de verwerende partij, die recenter is en waarin omstandig wordt uiteengezet dat de amnestieregelingen daadwerkelijk worden nageleefd.

3.2.2.4. Aangaande de door de verzoekers neergelegde medische documenten is de Raad van oordeel dat deze geen sluitend bewijs kunnen uitmaken voor de omstandigheden die aan de basis liggen van de medische toestand waarin zij zich thans bevinden. In zoverre verzoekers naar de psychologische rapporten van tweede verzoekster verwijzen om aan te tonen dat zij "geen logische praat kan houden", valt niet in te zien hoe zij daarmee de motieven van de bestreden beslissing trachten om te buigen. De verklaringen van verzoekster zijn duidelijk en werden enkel afgewogen ten opzichte van de objectieve voorhanden zijnde informatie met betrekking tot de amnestieregelingen en nergens werden haar in het kader van de onderhavige tweede asielaanvraag tegenstrijdigheden of incoherenties in haar verklaringen verweten. Voor zover verzoekers nog wensen aan te tonen dat verzoeksters gehoorprobleem en haar mentale problemen enerzijds, en verzoekers gezondheidsproblemen anderzijds, hun gegronde vrees voor vervolging aantonen, dient de verwerende partij te worden bijgetreden waar die stelt dat -daargelaten de vaststelling dat het in verzoeksters geval overwegend gaat over rapporten, opgesteld door een psycholoog- door de arts vaststellingen worden gedaan betreffende de fysieke en geestelijke gezondheidstoestand van een patiënt, meestal, zoals in casu, op basis van de verklaringen van deze patiënt, en nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden kunnen worden geschetst waarbij verwondingen of mentale problemen werden opgelopen (R.v.St., nr. 132.261 van 10 juni 2004). De (medische) attesten met betrekking tot de situatie van verzoeker maken melding van verschillende gezondheidsproblemen (dialyse, TBC, neurologische problemen), doch geven geen enkele indicatie omtrent de oorzaak ervan. Derhalve kan bezwaarlijk worden gesteld dat de verwerende partij zich enige medische expertise zou aanmatigen indien zij zich zou uitspreken over de waarachtigheid van de in de getuigschriften aangehaalde redenen. De medische attesten vormen dan ook, in tegenstelling tot verzoekers' bewering, geen voldoende bewijs voor de door hen aangehaalde vervolgingsfeiten. Gelet op hetgeen voorafgaat valt niet in te zien hoe een medische tegenexpertise een ander licht op de zaak zou kunnen werpen.

Het eerste en het tweede middel zijn niet gegrond.

3.2.3. In een derde middel doen verzoekers gelden dat de verwerende partij niet motiveert waarom zij niet voor de subsidiaire beschermingsstatus in aanmerking komen. Zij verwijzen naar de door hen neergelegde documenten en naar hun asielrelaas en betogen dat aangezien zij als laffaard en verraders aanzien worden, hun lot niet benijdenswaardig zou zijn

indien zij naar hun land zouden moeten terugkeren en bijgevolg zowel artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet als artikel 3 van het E.V.R.M. zouden zijn geschonden.

3.2.4. In eerste instantie dient erop te worden gewezen dat uit de bewoordingen van de bestreden beslissing wel degelijk blijkt dat de vraag tot subsidiaire bescherming werd afgewezen op grond van dezelfde redenen die werden aangebracht tot weigering van de vluchtelingenstatus, getuige daarvan de inleidende passus van de motivering, *“Na onderzoek van alle door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratieve dossier, stel ik vast dat ik u noch de status van vluchteling noch het subsidiair beschermingsstatuut kan toekennen. Er dient immers te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken”*. Verzoekers brengen overigens geen andere elementen aan dan deze van hun asielrelaas teneinde hun aanspraak op de subsidiaire beschermingsstatus te laten gelden.

Voorts wijst de Raad erop dat hij in het kader van zijn bevoegdheid, bepaald in artikel 39/2, §1, van de voormelde wet van 15 december 1980, enkel uitspraak doet over de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus, zonder uitspraak te doen over een terugleidingsmaatregel. De Raad heeft aldus niet de bevoegdheid om artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden rechtstreeks te toetsen (zie R.v.St., nr. 173.134, 3 juli 2007). De Raad onderzoekt enkel het reële risico op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van verzoeker in zijn land van herkomst in het kader van de subsidiaire bescherming zoals voorzien in artikel 48/4, §2, van de Vreemdelingenwet.

Diegene die aanvoert dat hij een risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of vernederende of mensonterende behandelingen is er echter toe gehouden zijn beweringen te staven met een begin van bewijs (R.v.St., nr.167.854, 24 januari 2007). Gelet op hetgeen voorafgaat is de Raad echter van oordeel dat de verwerende partij kan worden bijgetreden waar zij stelt dat verzoekers niet aannemelijk hebben gemaakt dat zij omwille van de desertie van eerste verzoeker nog zouden worden bedreigd door de plaatselijke politie, gezien de amnestiereglementering. Overigens valt niet in te zien wat verzoekers bedoelen waar zij stellen dat de documentatie van de verwerende partij geen informatie betreft van feiten die na oktober 2000 zouden zijn begaan geweest, nu zij zelf steeds hebben gesteld dat verzoeker eind jaren tachtig is gedeserteerd en deze feiten wel degelijk gedekt blijken te zijn door de amnestiewetten. De informatie waaruit blijkt dat de meervermelde wetten daadwerkelijk ten uitvoer worden gelegd strekt overigens tot 2005, en verzoekers tonen niet aan dat er redenen zijn om uit te gaan van een thans gewijzigde situatie.

De verwerende partij kan worden bijgetreden waar zij stelt dat verzoekers onvoldoende concrete feiten of elementen hebben bijgebracht waaruit blijkt dat zij hun land van herkomst zouden hebben verlaten omwille van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Het derde middel is niet gegrond.

3.3. Uit hetgeen voorafgaat volgt dat de verwerende partij op grond van de pertinente motieven van de bestreden beslissing genoegzaam tot de conclusie is kunnen komen dat verzoekers noch een gegronde vrees in de vluchtelingenrechtelijke zin, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aannemelijk hebben gemaakt.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 26 september 2008 door:

mevr. A. WIJNANTS, wnd. voorzitter,
 rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN.

A. WIJNANTS.